

EL POU DE LA MARTA

Marta Fàbregas Piqué
David Fàbregas Piqué

El projecte literari “**CAP INFANT SENSE CONTE**” es va crear el curs 2013-14 i té com a objectius fomentar l'hàbit i el gust per llegir des de petits i estimular la seva imaginació i creativitat.

Des de la web **www.capinfantsenseconte.org** es poden descarregar els diferents contes que hem publicat i els seus corresponents videocontes (Youtube). En només dos anys hem superat les 100.000 visites i això ens anima a continuar publicant nous contes que fomentin l'amor per la literatura i la cultura.

Sabem que hi ha persones que els agrada escriure, com la Marta Fàbregas, que ens va enviar el seu conte a l'adreça info@capinfantsenseconte.org perquè el publiquessim a la nostra web, que funciona com una plataforma de descàrrega gratuïta perquè milers de persones els puguin gaudir tot llegint-los, descarregant-se'ls, etc. Tot això perquè pensem que la cultura ha d'arribar a tothom.

Amb aquest conte ampliem les obres publicades dins el projecte perquè creiem que la lectura és un dels millors hàbits que podem transmetre i és molt important que, de ben petits, gaudim llegint. Per això, remarquem la importància de tenir un espai de lectura diari.

Un conte escrit, il·lustrat, corregit, coordinat, editat i imprès per persones que estimen els llibres.

“No hi ha espectacle més bonic que la mirada d'un infant que llegeix”
Günter Grass, Premi Nobel de Literatura (1999)

© Marta Fàbregas Piqué

© David Fàbregas Piqué

1a edició (format pdf): Febrer del 2023

Impressió i maquetació: iGràfic · www.igrafic.com

Coordinador de l'edició: Antoni Argent Ballús (antoniargent@gmail.com).

Text: Marta Fàbregas Piqué

Il·lustrador: David Fàbregas Piqué

Correcció ortotipogràfica i d'estil: Berta Rubio Faus

Assessorament lingüístic: Consorci per a la Normalització Lingüística

Traducció a l'anglès realitzada per: Victòria Bartroli Baena

Dipòsit Legal: B 3858 - 2023

Imprès a Catalunya

La Marta era una nena de nou anys, moguda però sobretot despistada i amb una gran imaginació. Sempre estava a la lluna de València i treia de polleuera els adults. A més, no sabia mai on tenia les sabates, no feia els deures i ho perdia tot. Pares, mestres, tiets... estaven tots desesperats. I, malgrat estimar-la molt, no l'acabaven d'entendre. Ella, per la seva banda, sempre havia tingut la sensació que era diferent de l'altra gent.

El seu rostre era delicat i bonic, amb un nas rodonet i unes galtes rosades, però aquesta bellesa li quedava atenuada per unes grans ulleres de pasta que no suportava i per les quals havia rebut comentaris no gaire afortunats per part d'alguns companys de classe.

A vegades, sentia la seva mare que deia: «Ai, no se pas què en farem, de la Marta! Segueix tan distreta com sempre i a l'escola sempre va amb una ala arrossegant». I això l'entristia profundament.

Tampoc li agradava gaire una cosa ben curiosa que li passava i que més aviat semblava un encanteri. Quan a l'escola li deien: «Marta, aquesta lletra l'has de millorar», les lletres començaven a ballar sense control i encara li sortien pitjor. O si l'avisaven: «Marta, vigila que això et caurà», doncs —patapam!— li queia a terra. O si li deien: «No pots anar més ràpid?», llavors el seu cos es convertia en el d'una tortuga que anava més a poc a poc que mai.

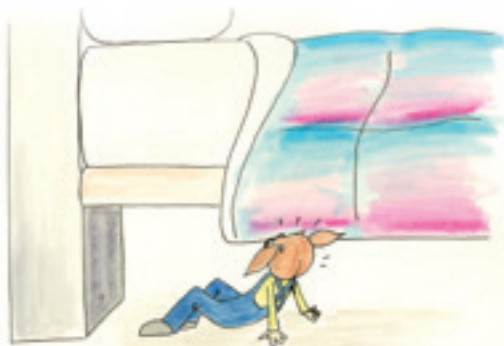
Amb tot plegat, la Marta ja tenia força assumit que era un desastre: maldestra, despistada, esverada, somiatruites, cap de pardals i una mica tanoca.

Un dia, va tornar de l'escola molt cansada. Era com si les cames, els braços i el cap li pesessin molt. Aquell vespre va sopar ràpid, es va posar al llit sense discutir amb ningú i es va adormir de seguida.

De sobte, va caure del llit com si caigués d'un barranc i va fer un crit en veure que el matalàs s'havia tornat immens i ella, ara, era molt petita.

—Ai, què m'ha passat? Mare! Hola? Que em veu algú?

Va sortir de casa. El soroll del carrer era insuportable, la gent anava molt ràpid i ella l'havia d'esquivar per no ser trepitjada.

—Ei! Ningú em veu? Holaaa?

Per sort, va poder entrar al jardí dels veïns on tot era més tranquil i va seguir les pedres d'un camí que portaven fins a un pou.

Quan va arribar-hi, va trobar-se davant d'una porta. Primer, va dubtar de si entrar o no, però ella, curiosa de mena, finalment la va obrir.

—Hi ha algú?
—va preguntar—.
Ostres! Què és
això? Una casa
preciosa i lluminosa!
Dins d'un pou? Que
estrany...

Es trobava al mig d'un menjador amb un sofà i una taula, i tot era de la seva mida. Damunt la taula hi havia una nota que li va cridar l'atenció: «Benvinguda, Marta! Aquest és el teu pou».

Llavors, va entrar en una de les habitacions, i a dins hi havia una altra nota: «Tu pots!».

A la següent habitació, una altra nota: «Valenta!». I així, a cada habitació, va trobar una nota amb un missatge: «Capaç», «Atrevida», «Simpàtica», «Eixerida»...

—Què vol dir tot això? —es va preguntar mentre guardava totes les notes a la butxaca dels pantalons.

Al fons d'un passadís, una gran vidriera deixava entreveure un jardí. Va sortir-hi i, en posar el peu a fora, una barreja d'olors li arribà fins el més profund dels seus sentits. Aquella fragància era exquisida!

Aleshores, es va estirar damunt la gespa, que era tova i agradable, i va començar a fer tombarelles i a rodolar fins a topar amb alguna cosa que la va frenar. Era una nena! Tenia més o menys la seva edat i, no sabia ben bé per què, li resultava coneguda.

—Hola, Marta. Feia estona que t'esperava!
Vine, et vull portar a un lloc molt especial.

La Marta va quedar molt sorpresa, però la va seguir sense dubtar-ho. Van travessar el jardí corrent agafades de la mà i van arribar a un riu que havien de creuar passant per un pont molt estret.

—Ui no, no puc, que cauré! —va dir la Marta.

—Sí que pots, no cauràs pas. Només has de confiar en tu.

—Però... és que jo soc una mica maldestra.

—Sí penses que ho ets, segurament cauràs.

Aleshores la Marta va confiar en ella mateixa i va passar pel pont sense problema.

—Ho veus? Ho has aconseguit! —va dir la nena tot felicitant-la—. Vinga som-hi, que encara no hem arribat!

Corrien molt, que divertit era córrer per aquell lloc tan especial!

L'aire era fresc, els seus peus anaven lleugers com si volessin. De fet, fins i tot s'havien enlairat un xic de terra! Finalment arribaren al seu destí.

—És aquí on et volia portar.

Era un arbre immens, de tronc gruixut, i a l'escorça s'hi formava una cara somrient.

—Enfila't en aquest arbre i veuràs que, des de dalt, hi ha unes vistes fantàstiques!

—Jo no puc pujar-hi —va dir la Marta amb veu tremolosa.

—I tant que pots! Confia en tu, la força vindrà!

La Marta va començar a enfilars'hi, però a mig arbre va sentir por i una inseguretat que la van fer relliscar i caure a terra.

—Ho veus? No puc!

—Sí, i tant que pots! —va dir un esquiol que es gronxava en una branca de l'arbre—, jo també he caigut moltes vegades, però he persistit i aquí estic. Només ho has de tornar a intentar i no rendir-te.

La Marta, escoltant aquelles paraules, va agafar forces i va intentar tornar a pujar... Tot i que li costava, no va parar de pujar fins que, per fi, va arribar al capdamunt.

Des d'allà va poder veure la casa del pou, el jardí, el rierol i el pont per on havien passat; ho veia absolutament tot i amb perspectiva. També li va semblar que gairebé podia tocar el cel amb els dits i que els núvols la saludaven... El paisatge que tenia al davant era tan meravellós que es va sentir gran i forta i, de mica en mica, aquelles pors que l'havien envaïda van anar desapareixent. Havia valgut la pena esforçar-se i enfil·lar-se a l'arbre!

—Ho veus? Has arribat tan alt com has volgut, Marta. Ara ja ho saps, només has de confiar en tu. A vegades només veiem el que tenim davant, però, si mirem més enllà, podem veure coses que mai haguéssim imaginat.

Mentre estava contemplant aquella meravella, va pensar que a casa deuriem estar preocupats en no saber res d'ella, així que ella i la nena van baixar de l'arbre i, agafades de la mà —i volant!—, van tornar a la porta del pou on havia començat aquella aventura.

—Moltes gràcies per tot! —va dir la Marta.

—Aquest és el teu pou; tot el que hi ha aquí és teu, forma part de tu. Pots venir quan vulguis! Estaré aquí, esperant-te.

De sobte es va sentir un soroll... El despertador! Riiiiing

—Bon dia!—va dir la mare de la Marta.

—Mareeeeeee! —I li va fer una forta abraçada.

—Que contenta que estàs avui.

—Sí, em sento molt bé!

La Marta es va posar les ulleres. Aquell dia, no sabia ben bé per què, li agradaven més que mai i s'hi sentia més còmoda...

Després va posar a la rentadora la roba que havia dut el dia abans i, de la butxaca dels pantalons, en van sortir uns papers... No es veia bé què hi posava, però ella ho va recordar de seguida. Tot seguit, amb una actitud ben ferma, es va posar la motxilla i cap a l'escola hi falta gent!

Quan va arribar-hi, les seves amigues l'esperaven amb els braços oberts. La Marta tenia moltes ganes d'explicar-los l'aventura que havia viscut la nit anterior i elles van quedar bocabades en escoltar-la, però de seguida va arribar l'hora d'entrar a classe i no van poder seguir la conversa.

—Bon dia! Com esteu? Esteu preparats i preparades per començar? —va dir la mestra, a mesura que tothom entrava a l'aula.

—Sí, i tant! Estic més preparada que mai! —va respondre ben fort la Marta.

Aquell matí tocava Educació física i havien de fer salts d'alçada, i la Marta no hi tenia gaire traça. En aquell moment, però, les paraules de la seva amiga del pou, les paraules de l'esquirol i aquells núvols simpàtics li van venir al cap. Aleshores, va agafar empenya

i... el seu salt va ser perfecte! Els aplaudiments de tots els seus companys i companyes van ressonar per tot el gimnàs. Ho havia aconseguit!

Aquell dia també la lletra li va sortir fantàstica, els seus dibuixos van millorar molt i tot el que feia, ho feia més bé que mai. I això ho va percebre la mestra i tothom!

—Marta, que bé que ho estàs fent! Que has practicat molt a casa?

—No, no, senyoreta. Només he confiat en mi i he pensat que soc capaç de fer-ho. Algú m'ho ha ensenyat. —Va picar l'ullet i va marxar tota contenta.

A partir d'aquell dia, i gràcies al seu estimat pou, va tenir la força i la confiança necessàries per poder fer el que volgués i arribar on ella es proposés.

* * *

Antigament, qui podia tenir un pou a casa seva era afortunat, perquè això li garantia tenir sempre aigua. Ara, per sort, ja tenim aigua corrent i no ens cal tenir cap pou... O potser sí que ens cal un pou tan especial com el d'aquesta història, on tot és possible i on els somnis es fan realitat!

I recorda el que va aprendre la Marta al seu pou: No et rendeixis mai a la primera, sempre s'ha de tornar a intentar!

Tothom té el seu pou, només cal saber-lo trobar!

Martha's well

Marta was a nine-year-old girl, a bundle of energy with a great imagination. She always had her head in the clouds and she made all grown-ups completely crazy. She always lost her shoes, forgot her homework and couldn't find a thing. Mum, dad, teachers... basically everyone was desperate. And, even though they loved her so much, they could not understand her. At the same time, she also felt she was different from everyone else.

She was a beautiful girl, with a delicate nose and red cheeks but all this could not be seen since she used to wear big glasses she couldn't stand. Some kids in her school laughed at them.

Sometimes she heard her mum say "Oh, God, what are we gonna do with this girl? She never listens to us and doesn't follow anyone's instructions". Everytime her mum said this, Marta got so sad.

There were other things she didn't like as well. But something strange happened when those things hap-pened. At school they used to tell her: "Marta, what is going on with this handwriting? You must improve it". Just that moment, all of a sudden the letters moved and it was just as if they danced. Also, when they told her: "Be careful, you're gonna drop this". Immediately, whatever it was, it dropped. Also, when she was told: "Can you move faster?" her body moved like a turtle and she was the slowest ever.

All this together, made Marta think she was a big mess: clueless, daydreamer, absent-minded and a big lost for words.

One day, after school she felt very tired, just as if her legs, arms and head were far too heavy. She has dinner as fast as she could, went to bed and fell asleep in no time.

Suddenly, she fell off the bed as if she was falling from a cliff and shouted when she noticed the mattress had become so big and now she was very little.

- Ohhh, what is going on? Mum? Hello? Is there anyone? Help!

She left home. The streets were too noisy, people moved too fast and she had to be careful since they could step on her since she was so little.

- Don't you see me? Hello?!

Thank God, she could get into her neighbour's garden and follow the pebbles which led to a well. Once she was there, she found a door. At the beginning she had some doubts whether to get in or not but as she always wanted to learn new things, made up her mind and opened the door.

- Is there anyone here? - she asked- Wow! What is this? A house? Inside a well? Weird...

She found herself in a dining room with a table, a couch and what's more, everything was her size. On the table, there was a paper which said: "Welcome home, Marta. This is your well".

Afterwards, she came into one of the bedrooms. There, there was another little paper with different words. "You can do it", she read.

The next bedroom also had another little piece of paper. "Brave". And just like this, in every bedroom there were different messages: "Nice", "Kind"...

- What does all this mean? she asked as she kept all the papers in her pockets.

At the back of the corridor she could see a garden. She came out and as soon as she stepped on the grass, a great mixture of smells made her feel completely peaceful. That was a beautiful smell! She lay on the grass, which was soft and nice, and rolled over until she landed on something. It was a girl! She was her age and she couldn't find a reason but that face was familiar.

- Hi Marta, I've been waiting for you!! Come, I want you to see a special place.

Marta was lost for words but she just followed her instincts. They both ran through the garden hand in hand and got to a river by means of a narrow bridge.

- Ohhh, no. I'll fall down here! said Marta.

- What? You can do it. Just believe in yourself.

- But, you know what, I'm a bit clumsy.

- If you think so, then, yes, you will fall.

Marta decided to trust herself and crossed the bridge. Nothing happened.

- You see? You did it!- said the little girl. "Come on, then. We're not done, yet".

They ran. It was fun running all around the garden. The air was fresh and her feet could almost fly. Actually, they didn't touch the ground. In the end, they got to their destination.

- I wanted you to see this.

It was a big tree, with a thick trunk and a special bark. It was as if it smiled.

- Climb the tree. When you get to the top, you will be amazed at the views.

- Oh, no. I can't do this. - said Marta.

- Of course you can. Trust yourself.

She climbed but all of a sudden, she felt so scared that her feet slipped and she fell on the ground.

- You see? I can't!

- Of course you can - said a little squirrel from one of the branches- I fell many times too but, look at me. I'm here. You just have to keep trying and never give in.

When Marta heard those words, she tried again. Even though it was hard, she kept trying and in the end, she got to the top. She could see everything: the well, the garden, the river, the bridge... everything! She felt, too, she could touch the sky with her fingers and she even dreamed the clouds waved at her. The landscape was breathtaking and she felt strong and step by step all her limits vanished. Those views were worth all the fear.

- You see? You can do whatever you want, Marta. Now, you know it. Just believe in yourself. Sometimes, we just see what is in front of our eyes but if we look farther, we see things we could never imagine.

While looking at the landscape, she remembered her family. “They must be worried about me”, she thought. Then, together with the little girl, they went down the tree and went back to the well door.

- Thanks so much- said Marta.

- This is your well. Everything here is yours. Come whenever you want. I’ll be right here, waiting for you.

Suddenly, there was a big noise. The alarm clock!! Riiiiing.

- Good morning! - said Marta’s mum.

- Muuuuum! - said Marta as she hugged her mum.

- You look happy today.

- I do. I feel great.

Marta put on her glasses. She couldn’t say why but she loved her glasses and she felt cool. Afterwards, she took the clothes from the day before to the laundry and from the pockets, she could see the little papers. She couldn’t properly read them but she remembered everything super fast. She took her bag and ran to school.

At school, her friends waited for her. She wanted to tell them so much about what happened the day be-fore but it was time to get into the classes.

- Good morning. How are you? Ready for today’s lessons? -said the teacher.

- I am. Super ready- said Marta.

That day, there was PE. The teacher told them to practise some jumping but Marta knew she was not good at it. That moment, though, her little friend’s words, the squirrel and those nice and smiley clouds came to her head. She made a big leap! Everyone looked at her and clapped, she felt amazing.

That day, too, her handwriting was great. Even the teacher told her so.

- Marta, this is great. Have you been practising?

- No, I didn’t. I just trusted myself and thought I could do it. Someone told me so- she winked.

From that day on and thanks to that beloved well, she found the strength and trust to do whatever she wanted.

A long time ago, people who had wells at home were lucky since it meant they had water. Nowadays , thankfully, we all have running water and we don’t need a well. But, somehow we do. Not an ordinary well but a special well, in which everything is possible and dreams come true!

Just remember everything Marta learned in her well. Never give up and keep trying.

We all have a well, we just need to find it.

www.capinfantsenseconte.org